

บทที่ 5

บทสรุปและเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาสรุปได้ว่า

5.1.1 โครงสร้างอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของนายอำเภอในการบริหาร เพื่อการควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมประกอบด้วยบทบัญญัติกฎหมายหลายฉบับ ซึ่งต่างมีวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ที่แตกต่างกัน ได้แก่ อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของนายอำเภอ ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534, พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496, พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช 2457, พระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2522, พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 (โดยผลของมาตรา 68 และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 29 พ.ศ. 2523), พระราชบัญญัติสุขภาพบาล พ.ศ. 2495, พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535, พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535, พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 โดยอำนาจหน้าที่ตามบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวจําแนกออกได้ 4 ลักษณะ คืออำนาจปกครองบังคับบัญชา, อำนาจควบคุมกำกับ, อำนาจหน้าที่ในฐานะที่เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ขององค์การปกครองส่วนกลาง และอำนาจหน้าที่ในฐานะที่เป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้แก่สุขภาพบาลที่นายอำเภอเป็นประธานกรรมการโดยตำแหน่ง

โครงสร้างอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของนายอำเภอประกอบด้วย ลักษณะวิธีการที่ใช้ควบคุมปัญหา 3 มาตรการ คือ มาตรการป้องกัน มาตรการบรรเทา และมาตรการแก้ไขฟื้นฟู โดยทั้ง 3 มาตรการมีมาตรการเพื่อการบังคับใช้กฎหมาย 4 มาตรการ คือ มาตรการทางปกครอง มาตรการทางอาญา มาตรการสนับสนุนทางการคลัง และ มาตรการสนับสนุนทางเทคนิควิชาการ ทั้งนี้โครงสร้างอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของนายอำเภอมีขอบเขตและศักยภาพอย่างเพียงพอต่อการควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมทั้งมลพิษทางดิน มลพิษทางน้ำ มลพิษทางอากาศ และมลพิษทางเสียงเมื่อเปรียบเทียบกับภาระดำเนินงาน เพื่อการควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมขององค์การปกครองส่วนอื่น ๆ

โดยขอบเขตและศักยภาพของการใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของนายอำเภอ ตามโครงสร้างดังกล่าว นายอำเภอจะเป็นหน่วยสนับสนุนการดำเนินงานของผู้ว่าราชการจังหวัดในเขตจังหวัดและองค์การบริหารส่วนจังหวัด และเป็นหน่วยปฏิบัติการในเขตสุขาภิบาลซึ่งนายอำเภอเป็นประธานกรรมการโดยตำแหน่ง นอกจากนี้เป็นหน่วยควบคุมการบริหาร เพื่อการควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมของเทศบาลตำบล

ในส่วนของลักษณะวิธีการที่ใช้ควบคุมปัญหาด้วยมาตรการป้องกันตามโครงสร้างอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของนายอำเภอในปัจจุบัน นายอำเภอสามารถดำเนินการโดยใช้อำนาจปกครองบังคับบัญชาต่อผู้ใต้บังคับบัญชา ให้เตรียมดำเนินการป้องกันตามอำนาจหน้าที่ที่มี และตามอำนาจหน้าที่ที่นายอำเภอมอบหมายโดยหน่วยรับดำเนินการ ได้แก่ ปลัดอำเภอ และหัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอ หรือดำเนินการโดยใช้อำนาจควบคุมกำกับเทศบาลตำบลในเขตอำเภอให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ แต่ทั้งนี้ นายอำเภอไม่มีอำนาจควบคุมกำกับสุขาภิบาลซึ่งประธานกรรมการมาจากการเลือกตั้ง เพราะนายอำเภอเป็นเพียงที่ปรึกษาเท่านั้น นอกจากนี้ นายอำเภอยังสามารถดำเนินการโดยใช้มาตรการแผนและการติดตามตรวจสอบเพื่อป้องกันปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรม โดยดำเนินการในรูปของแผนการดำเนินงานของสุขาภิบาล เมื่อนำไปตั้งเป็นข้อบังคับงบประมาณรายปีหรือแผนลดและจัดมลพิษของสุขาภิบาลในเขตควบคุมมลพิษ ซึ่งมาตรการดังกล่าว แม้จะมีศักยภาพในการควบคุมปัญหาได้สูง แต่ยังมีข้อจำกัดในแง่งบประมาณ สำหรับดำเนินการตามแผน เพราะ

สภาพตั้งงบประมาณรายรับประจำปีจากเงินอุดหนุนและภาษีโรงเรือนกับภาษีบำรุงท้องที่ยังมีมูลค่าต่ำ และการให้หรือให้กู้ยืมของกองทุนสิ่งแวดล้อมก็ตื้นเขินยังไม่ทันกับความจำเป็นเพราะการลงทุนเพื่อการควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมมีค่าใช้จ่ายสูง และมีความจำเป็นเร่งด่วน

ลักษณะวิธีการที่ใช้ควบคุมปัญหาของนายอำเภอด้วยมาตรการวางแผนยังประกอบไปด้วยการใช้อำนาจหน้าที่ของนายอำเภอในฐานะผู้อำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอ จัดทำและกำหนดมาตรการป้องกันปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรม ลงในแผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนโดยนับว่าปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมเป็นสาธารณภัย ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงต่อการป้องกันปัญหาซึ่งรวมถึงการบรรเทาปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างเฉียบพลัน

ในส่วนของมาตรการป้องกันนายอำเภอยังสามารถดำเนินการได้โดยการออกใบอนุญาตและใบรับรอง สำหรับอาคารเพื่อการอุตสาหกรรมซึ่งเป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เช่นเดียวกับที่นายอำเภอดำเนินการออกใบอนุญาตสำหรับกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมโดยการควบคุมที่แหล่งกำเนิดของมลพิษนั้น

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว กฎหมายยังกำหนดให้นายอำเภอมีหน้าที่ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรวมถึงผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทราบถึงหน้าที่ตามกฎหมาย ซึ่งมีผลให้เกิดความเข้าใจและตอกย้ำความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมและกฎหมาย อันเป็นการลดปัญหาที่จะเกิดได้ทางหนึ่ง

สำหรับในส่วนของลักษณะวิธีการที่ใช้ควบคุมปัญหา ด้วยมาตรการบรรเทาปัญหา นอกจากจะบังคับใช้อำนาจปกครองบังคับบัญชา และอำนาจควบคุมกำกับโดยนัยเดียวกับมาตรการป้องกันแล้ว ยังมีมาตรการใช้อำนาจทางการปกครองซึ่งเป็นอำนาจมหาชนรัฐตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในการที่จะสั่งให้ผู้หนึ่งผู้ใดระงับเหตุ

ราคาถูกลงโดยหากฝ่าฝืนก็จะมีทั้งมาตรการทางปกครองให้อำนาจเข้าดำเนินการกับปัญหาได้ในเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด และจะมีทั้งมาตรการบังคับใช้กฎหมายซึ่งเป็นมาตรการทางอาญาเข้าจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษ ซึ่งอำนาจตามนัยดังกล่าวยังมีในพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และมีในพระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2522 ซึ่งกำหนดอำนาจให้นายอำเภอเป็นพิเศษในภาวะที่ปัญหาหลบหนีจากอุตสาหกรรมเป็นสาธารณภัย เช่น ระดมข้าราชการพลเรือนและทำลายทรัพย์สินเพื่อการบรรเทาปัญหาได้ ดังนั้นมาตรการบรรเทาปัญหาจึงมีขอบเขตและศักยภาพในการควบคุมปัญหาสูงแต่การบังคับใช้อำนาจหน้าที่ในส่วนดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพควรจะต้องดำเนินการควบคู่ไปกับมาตรการป้องกัน ทั้งนี้เพราะการบรรเทานั้นไม่รวมถึงการแก้ไขฟื้นฟูให้ความสมดุลของระบบนิเวศน์และคุณภาพชีวิตของมนุษย์ กลับคืนสู่สภาพเดิมในเงื่อนไขที่พึงจะกระทำได้ ซึ่งนายอำเภอสามารถใช้อำนาจหน้าที่ดังกล่าวได้ในศักยภาพที่จำกัด เพราะกฎหมายมิได้ระบุแนวทางชัดเจน และอำเภอเองก็มีปัญหาเรื่องงบประมาณดังที่กล่าวมาในมาตรการป้องกันโดยการวางแผน อย่างไรก็ตาม การแก้ไขและฟื้นฟูก็อาจทำได้โดยบรรจุแนวทางดังกล่าว ลงไว้ในแผนงานของสุขาภิบาลที่นายอำเภอเป็นประธานกรรมการ

โดยนัยดังกล่าวมา มาตรการบังคับใช้กฎหมายโดยมาตรการทางปกครองก็ดี มาตรการทางอาญาก็ดี มาตรการสนับสนุนทางการคลัง และมาตรการสนับสนุนทางวิชาการก็ดี จึงล้วนแต่เป็นส่วนที่ส่งเสริมศักยภาพของการควบคุมปัญหาในเชิงของมาตรการป้องกันและมาตรการบรรเทามากกว่ามาตรการแก้ไขและฟื้นฟู

จากขอบเขตและศักยภาพของโครงสร้างอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของนายอำเภอตามที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า โครงสร้างอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของนายอำเภอซึ่งประกอบด้วยบทบัญญัติกฎหมายหลายฉบับ ที่ต่างมีวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ที่แตกต่างกันนั้นมิได้เป็นข้อจำกัดต่อการควบคุมปัญหาหลบหนีจากอุตสาหกรรมตามข้อสมมติฐานแต่อย่างใด เพราะสามารถบังคับใช้เพื่อดำเนินการควบคุมปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในแง่ของมาตรการป้องกันและบรรเทาปัญหา

5.1.2 จากการวิจัยภาคสนามพบว่า ข้อจำกัดของขอบเขตและศักยภาพในการควบคุมมลพิษจากอุตสาหกรรมของนายอำเภอ ในโครงสร้างอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายปัจจุบันคือการทำนายอำเภอมีได้บังคับใช้กฎหมายทั้งในมาตรการป้องกันและฟื้นฟูตามที่ทำนายอำเภอมีอำนาจหน้าที่ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจาก

- (1) นายอำเภอมีภารกิจในด้านต่าง ๆ มากมายหลายประการ
- (2) นายอำเภอขาดการตระหนักในความสัมพันธ์และรุนแรงของปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรม
- (3) นายอำเภอขาดส่วนราชการหรือบุคลากรสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายในอำนาจหน้าที่

อย่างไรก็ตาม การบรรเทาปัญหา เป็นแนวทางหลักที่นายอำเภอดำเนินการในการควบคุมมลพิษจากอุตสาหกรรม โดยเริ่มดำเนินการเมื่อปัญหาเกิดขึ้นและสภาพปัญหาตลอดจนผลกระทบมีความชัดเจน ซึ่งในการบรรเทาปัญหาดังกล่าวนายอำเภอมักจะใช้มาตรการประสานงานกับส่วนราชการระดับจังหวัดอันได้แก่ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อร่วมดำเนินการกับผู้บังคับบัญชา นายอำเภอและตัวแทนของประชาชนที่ได้รับผลกระทบของปัญหา โดยผลของการบรรเทาปัญหาจะมีผลเพียงระงับการกระทำที่ก่อมลพิษของสถานประกอบการอุตสาหกรรม ซึ่งไม่มีผลต่อการป้องกันการเสื่อมถอยของระบบนิเวศน์และคุณภาพชีวิต ตลอดจนการแก้ไขฟื้นฟูระบบนิเวศน์และคุณภาพชีวิตของมนุษย์ที่ได้รับผลกระทบให้ดีขึ้น อันเป็นประเด็นของบทบาทหน้าที่ของกฎหมายที่มีต่อการควบคุมมลพิษจากอุตสาหกรรม ทั้งนี้ผลดังกล่าวก็จะ เป็นนัยเดียวกันแม้ว่าในการบรรเทาปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรม นายอำเภอจะเปลี่ยนจากลักษณะวิธีการบรรเทาปัญหา โดยการประสานงานมาเป็นการบังคับใช้กฎหมายในมาตรการบรรเทาปัญหาตามโครงสร้างอำนาจหน้าที่ของนายอำเภอก็ตามซึ่งจากการวิจัยภาคสนามพบเพียงว่ามีการบังคับใช้อำนาจการปกครองบังคับบัญชาสั่งการให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง เพราะการไม่สามารถป้องกันแก้ไขฟื้นฟูระบบนิเวศน์และคุณภาพชีวิตไว้ได้นั้น เป็นการควบคุมปัญหาที่ไม่สอดคล้องกับลักษณะสภาพและสาเหตุของปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมอันมีผลต่อการบรรลุ

บทบาทหน้าที่ของกฎหมายต่อปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมหรือประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมาย

ดังนั้น ผลจากการศึกษานี้ จึงเป็นไปตามข้อสมมติฐานในประการที่ว่ารูปแบบโครงสร้างอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของนายอำเภอ ในการบริหาร เพื่อการควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมตามสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ประกอบด้วยบทบัญญัติกฎหมายหลายฉบับซึ่งต่างมีวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ที่แตกต่างกัน แต่มีข้อ เียง เบนไปจากข้อสมมติฐานในประการที่ว่า รูปแบบโครงสร้างอำนาจหน้าที่ดังกล่าวมิได้มีขอบเขตและศักยภาพต่อการควบคุมปัญหาอย่างจำกัด แต่ข้อจำกัดซึ่งทำให้การบังคับใช้กฎหมายซึ่งโดยโครงสร้างแล้วมีขอบเขตและศักยภาพสูงต่อการควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรม ทั้งในแง่ของการป้องกัน บรรเทา และแก้ไขฟื้นฟู เป็นแนวทางที่สอดคล้องกับลักษณะสภาพและสาเหตุของปัญหา ต้องมีประสิทธิภาพลดลงก็คือ การที่นายอำเภอมักจะมิได้บังคับใช้กฎหมายทั้งในมาตรการป้องกัน บรรเทาและแก้ไขฟื้นฟู แต่มักจะใช้แนวทางของการประสานกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้องตามเหตุผลที่กล่าวมา

5.2 ข้อเสนอแนะ

ผลจากการวิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.2.1 การบริหาร เพื่อการควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรม ขององค์การปกครองรัฐระดับอำเภอ ซึ่งมีนายอำเภอเป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชา ควรมีการกำหนดนโยบายและแผนการปฏิบัติให้แน่ชัดและประสานกับแผนในระดับอื่น ๆ เพื่อให้ให้นายอำเภอมีศักยภาพ (potential) ในการบังคับใช้อำนาจปกครองบังคับบัญชาและอำนาจควบคุมกำกับต่อส่วนราชการประจำอำเภอและเทศบาลตำบลในเขตอำเภออย่างเป็นรูปธรรม

5.2.2 เพื่อลดข้อด้อยประสิทธิภาพ ที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมาย ในลักษณะ เฉพาะกับปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน แล้วแต่กรณีไปโดยเอกเทศ (compartmentalization) นายอำเภอควรพิจารณาข้อเสนอแนะต่อไปนี้

5.2.2.1 นายอำเภอในเขตท้องที่ ที่ได้ประกาศกำหนดให้เป็นเขตควบคุมมลพิษควรเร่งจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัดมลพิษ โดยการแนะนำและช่วยเหลือของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ ตามนัยมาตรา 60 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 ซึ่งนายอำเภอมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการเฉพาะในเขตสุขภาพที่นายอำเภอเป็นประธานกรรมการโดยตำแหน่ง

5.2.2.2 นายอำเภอควรใช้อำนาจหน้าที่ ในฐานะผู้อำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน อำเภอให้มีการวางแผนและพิจารณาทบทวนหรือปรับปรุงแผน ในการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน โดยให้ความสำคัญกับปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรม ในฐานะที่เป็นสาธารณภัยบรรจุไว้เป็นแผนงานโครงการที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เป็นไปตามมาตรา 29 พระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2522

5.2.2.3 นายอำเภอควรเร่งรัดให้สุขภาพีบาล ซึ่งตนเป็นประธานกรรมการออกข้อกำหนดของท้องถิ่น กำหนดประเภทกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ซึ่งต้องมีการควบคุมและกำหนดหลักเกณฑ์เงื่อนไขทั่วไป สำหรับให้ผู้ดำเนินการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพ หรือสุขภาพลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ ทั้งนี้ความนัยมาตรา 32 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เพื่อที่นายอำเภอสามารถบังคับใช้อำนาจหน้าที่ ตามมาตรา 56 วรรค 2 และมาตรา 33 วรรค 2 ในพระราชบัญญัติบัญญัติเดียวกัน ควบคุมการให้อนุญาตหรือกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติม ให้ปฏิบัติแก่ผู้ประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในลักษณะการค้าได้ ซึ่งตามนัยดังกล่าว นายอำเภอจะสามารถควบคุมแหล่งปล่อยมลสาร (pollutant) ที่อาจมีผลกระทบต่อชุมชนและระบบนิเวศ อันเป็นการควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมโดยวิธีการป้องกันไว้แต่ต้น และหาก ภายหลังผู้ดำเนินการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เงื่อนไข อันเป็นเหตุให้เกิด

ปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมขึ้น นายอำเภอก็จะสามารถใช้อำนาจเปรียบเทียบปรับ ตาม มาตรา 76 และสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อ สุขภาพ ตามมาตรา 59 และมาตรา 60 พระราชบัญญัติเดียวกัน

5.2.2.4 นายอำเภอ ควรให้ความสำคัญต่อการบังคับใช้อำนาจ หน้าที่ ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 เพื่อ ประโยชน์ในการป้องกันมลพิษจากอุตสาหกรรม โดยควบคุมการใช้อาคาร ซึ่งอาจเป็น แหล่งปล่อยมลสาร (Pollutant) และเป็นกรดของว่าง ที่เกิดจากการบังคับใช้ กฎหมายผังเมืองของประเทศ

5.2.3 ควรจัดให้มีส่วนราชการหรือบุคลากรปฏิบัติหน้าที่สนับสนุนการบังคับ ใช้กฎหมายของนายอำเภอเพื่อประสานการบังคับใช้กฎหมายตามโครงสร้างของอำนาจหน้าที่ที่มีทั้งในมาตรการป้องกัน มาตรการบรรเทา มาตรการแก้ไขและฟื้นฟูให้มีการบังคับใช้ มากขึ้น โดยสัมพันธ์และสอดคล้องกับการบังคับใช้กฎหมายในการบริหารเพื่อการควบคุม ปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมขององค์การปกครองส่วนอื่น ๆ

5.2.4 ควรมีการศึกษาแนวทางปรับปรุงพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ ดิน พ.ศ. 2475 และพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2518 เพื่อนำหลักผู้ก่อมลพิษ เป็นผู้จ่าย (Polluter Pay Principle (PPP)) มาเป็นแนวปรับปรุงการจัดเก็บภาษีให้ มีรายได้ตอบสนองความต้องการงบประมาณสำหรับการลงทุน ในแผนและโครงการเพื่อการ ควบคุมปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูง

5.2.5 หากสุขาภิบาลตามพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. 2495 เป็น สุขาภิบาลซึ่งประธานกรรมการมาจากการเลือกตั้งตามมาตรา 8 ทวิ และระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาฐานะการคลังของสุขาภิบาล พ.ศ. 2535 ทั้งหมดแล้วควรมีการแก้ไขพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. 2495 ให้นายอำเภอ มีอำนาจควบคุมกำกับสุขาภิบาล เช่นเดียวกับที่มีหน้าที่ช่วยผู้ว่าราชการจังหวัดควบคุมกำกับ

เทศบาลตำบล ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 หรือควรมีการมอบหมายอำนาจควบคุมกำกับของผู้ว่าราชการจังหวัดให้นายอำเภอดำเนินการ เพราะในทางปฏิบัติอำเภอและสุขาภิบาลซึ่งเป็นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก มีความใกล้ชิดกันทั้งทางภูมิศาสตร์ และอำนาจหน้าที่ในการจัดทําบริการสาธารณะ การให้นายอำเภอควบคุมกำกับสุขาภิบาลจึงมีความจำเป็นกว่า ซึ่งเหมาะสมกับลักษณะสภาพและสาเหตุของปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรม